

RPS

i grövre brottmål

02 Arbetsenhet*

07 Avsnitt

08 Löpande nr

RKP-A2

L

15456

03 Upprättat(d) av*

telefon*

04

Fortsätt-
ningsblad

Uppgiftslämnare (efternamn och förnamn)

Krinsp Isaksson

9163

09 Brott med vilket uppgiften hör samman*

05

Förhörsprot

06

Promemoria

Utskriftsdatum

Mordet på Olof Palme.

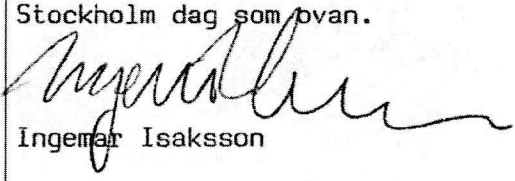
1994-01-03

10 sak

Faktablad angående innehållet i de fyra filmer som gick på biografen Grand den 20 februari 1906.

Faktabladen översända från [REDACTED]

Stockholm dag som ovan.

Ingemar Isaksson

DNR: 1-94

Amadeus, Bröderna Mozart, Gå och Se, Rau.

20/2-94 HæØ

Fi 1-98

94-01-03

AMADEUS
AmadeusFaktablad om film utgivet av Svenska Filminstitutet
Box 27 126, 102 52 Stockholm. Redaktör Bertil Wredlund

189/84

Produktionsuppgifter

Regi: MILOS FORMAN
 Manus: Peter Shaffer
 Litterär förlaga: pjäsen "Amadeus"
 Författare: Peter Shaffer
 Produktion: The Saul Zaentz Company, USA 1984
 Producent: Saul Zaentz
 A-foto: Miroslav Ondricek
 Kompositör: Wolfgang Amadeus Mozart, Antonio Salieri
 m fl
 Arkitekt: Patrizia von Brandenstein
 Klippning: Nena Danevic, Michael Chandler
 Färgsystem: Technicolor
 Bildformat: Scope (Panavision)
 Censurnummer: 124.974
 Datum: 1984.09.17
 Längd: 4.390 meter /5.488 meter 70mm/ - 161 minuter
 Censur: Tillåten från 11 år
 Distributör: Sandrews
 Sverigepremiär: 1984.10.12 på Royal (Göteborg),
 Sandrew 1 (Malmö), Astoria, Kista Bio 1 (Stockholm)
 samt ytterligare 16 städer

Rollista

F Murray Abraham *Antonio Salieri*,
 Tom Hulce *Wolfgang Amadeus Mozart*,
 Elizabeth Berridge *Konstanze Mozart*,
 Simon Callow *Emanuel Schikaneder*,
 Roy Dotrice *Leopold Mozart*,
 Christine Ebersole *Catarina Cavalieri*,
 Jeffrey Jones *kejsar Josef II*,
 Charles Kay greve *Orsini-Rosenberg*,
 Kenny Baker *"Stengästen" i parodin*, Lisabeth Bartlett
Papagena, Barbara Bryne *Frau Weber*, Martin Cavani
Salieri som ung, Roderick Cook *greve von Strack*, Milan
 Demjanenko *Karl Mozart (lille sonen)*, Peter DiGesù *Fran-
 cesco Salieri*, Richard Frank *fader Vogler*, Patrick Hines
kapellmästare Bonno, Nicholas Kepros *ärkebisköp Col-
 loreda*, Philip Lenkowsky *Salieris betjänt*, Herman Meck-
 ler *en präst*, Jonathan Moore *baron van Swieten*, Cynthia
 Nixon *tjänsteflickan Lorf*, Brian Pettifer *den unge vårda-
 ren*, Vincent Schiavelli *Salieris kammartjänare*, Douglas
 Seale *greve Arco*, Miroslav Sekera *Mozart som ung*,
 John Strauss *dirigenten*, Karl-Heinz Teuber *perukmaka-
 ren*

Innehåll

En novemberkväll 1823 förs en man, efter ett självmords-
 försök, till Allmänna sjukhuset i Wien, en dystert boning
 som hyser sjuka både till kropp och själ. Mannen påstår
 sig ha lönmördat Mozart . . .

En dag får patienten besök av sjukhusprästen, fader
 Vogler. Trots ett glödande hat gentemot allt vad religion
 heter har den gamle likväl ett behov av att avge sin
 fruktansvärda bekännelse. Ty mannen är ingen mindre
 än Antonio Salieri, en gång i tiden staden Wiens mest
 firade kompositör.

Salieri berättar hur han första gången, 1781, mötte det
 26-åriga underbarnet och om Mozarts oanständiga och
 barnsliga uppträdande mot sin blivande brud och om
 hans clownliknande framträdande vid det kejserliga
 hovet.

Salieri placerar en spion, i form av husjungfru, i Mozarts
 hem och berättar hur han i raseri överger Gud och be-
 stämmer sig för att krossa Mozart. Han berättar vidare
 om Mozarts häpnadsväckande kreativitet när han skriver
 "Figaros bröllop", "Don Giovanni" och "Trollflöjten"
 och hur han slutligen på dödsbädden, med febrig an-
 strängning, försöker avsluta sitt mässrekviem.

Salieri berättar hur Mozarts verk är odödliga och mycket
 spelade medan hans egna är bortglömda. Och han för-
 svarar medelmåttorna . . .

Tom Hulce

AMADEUS Amadeus

""Amadeus"" är, kort sagt, en film som lyckas i åtskilligt men inte det väsentligaste, dvs själv magnetpunkterna. I USA har den lyfts till skyarna av en kritik som använder superlativerna som vardagsvara och vars huvuduppgift tycks vara att hålla branschfolket på hymör och pytsa olja i det industriella maskineriet.

För egen del föredrar jag däremot, med ""Gökboet"" och ""Hair"" i tacksam åminnelse, att konstatera att lagom är bäst. Och efterlysa magneterna." J urgen Schildt i Aftonbladet

""Låt oss genast säga att Forman gjort en magnifik, fängstark och spektakulär filmversion, där han tar ut både svängarna och känsloran på det sätt som den forne ironikern lärt sig i Hollywood. På underhållningen kan inge klaga.

Möjligen kan man tycka att Schaffers lysande hugskott i detta breda grepp har fått ett drag av konventionell konstnärsbiografi, där det komiska och groteska blandats med ett mera realistiskt och lite sentimentalt porträttmåleri.

Men fjag måste medge att man snart glömmet bort den sapekten, lever med i filmen på Formans villkor och beundrar den makalösa skicklighet med vilken han bryter alla tendenser till monotont kostymspektakel genom användandet av musiken och den gamle Salieris återkommande berättelse.

Och i allt väsentligt handlar ju hans film om denne Antonio Salieri och hans fantastiska kamp mot Guds musikaliska ombund på jorden, tonsättargeniet över alla gränser, Wolfgang Amadeus Mozart." Hanserik Hjertén i Dagens Nyheter

""Det finns lysande infall i denna film, som Forman valt att gestalta i sitt hemland, med gränderna i Prag doftande av rokokons smuts och palatsen och operahusen öppnar för den berättande kameran, mot samma gyllene salonger som på Mozarts egen tid.

Leopold Mozart, den svikne fadern, uppenbarar sig i Wien lika obevkligt som stengästen hos Don Juan, och vid Mozarts dödsbädd sitter till sist Salieri själv vid döds-mässans notpapper för att en sista gång försöka nå hemligheten, den oförklarliga.

Mozart dör och hans lik slängs i en massgrav för fattiga; det regnar och ingen vet var.

Men ur filmen om honom och hans ärkefiende medelmåttan stiger hans musik, levande, tidlös och oförklarlig. Milos Forman låter den flöda. Musiken fyller filmen som ljuset gryningen. Geniet tänder en mästars verk." Lasse Bergström i Expressen

""Detta med diktens, det vill säga filmens, förhållande till verkligheten lär ha bekymrat en del kritiker. Jag tycker, Gud förlåte, att detta pryda krav på att konsten skall vara ett mönster som till alla delar täcker verkligheten alltid är lika enfaldigt. Filmen fAmadeus är en spelfilm, en konstnärlig gestaltning - inte en TV-dokumentär. Det

är heller inte en Mozart-biografi - lika litet som den säger ""sanningen"" om relationen mellan den etablerade, flitiga och yrkesskickliga kompositören Salieri och det framstormande, ofattbara geniet Mozart.

Likväl rymmer filmen ett slags konstnärlig sanning. Vad filmen berättar om Mozart bottnar ändå i verkligheten. Skådespelaren Tom Hulce är bra i rollen framför allt så länge han får ge uttryck åt det ungdomligt obändiga; lyckan över att vara till och äga tilltro till sin talang, känna sig fri att man ger fullständigt fan i att kröka rygg. Det utmanande ""obscena"" och skabrösa i hans yttre framtoning är ju redan av vetenskapen noterat.

För F. Murray Abrahams Salierie är det mer än bekymmersamt att Gud kunnat utse ett så ovärdigt redskap för sin himmelska musik. För detta har denne Salieri övergivit sin Gud - även om den inre kampen inte är slut. Filmens Salieri är full av avund, han är intrigant och farlig - men ingalunda endimensionell. Han har både insikt och självinsikt - det gör inte hans tragedi mindre. Själv är han inte Amadeus; den av Gud älskade." Elisabeth Sörenson i Svenska Dagbladet

Dar. <i>A: 1-94</i>
94 -01- 0 3
RIKS-

Produktionsuppgifter

Regi: SUZANNE OSTEN

Manus: Etienne Glaser, Suzanne Osten, Niklas Rådström

Produktion: Crescendo Film för Svenska Filminstitutet, Sveriges Television 2, Sverige 1986

Producent: Göran Lindström

A-foto: Hans Welin

B-foto: Solveig Warner

Stillbildsfoto: Michael Wahlberg

A-ljud: Klas Engström, Jean-Frédéric Axelsson

Mixning: Sven Fahlén

Kompositör: Björn J:son Lindh, Wolfgang Amadeus Mozart

Arkitekt: Roland Söderberg

Rekvisita: Elisabeth von Koch

Kläder: Eva Fänge, Eva Rizell, Maria Geber (assistent), Lena Wrangé-Bovic (assistent), Görel Engstrand (operakostym), Lotta Melanton (operakostym)

Smink: Eva Fänge, Eva Rizell, Helena Ekenger

Klippning: Lars Hagström

Regiassistent: Finn Zandén

Scripta: Gunilla Jakobsson

Produktionsassistent: Bella Seward, Ulf Nilsson, Maria Håård, Kerstin Odenkrantz, Hans Rudin

Inspelningsplats: Operan

Laboratorium: Film-Labor

Färgsystem: Eastmancolor

Bildformat: Vidfilm

Censurnummer: 125.987

Datum: 1986.02.07

Längd: 2.997 meter - 109 minuter

Censur: Tillåten från 7 år

Distributör: SFI

Sverigepremiär: 1986.02.21 Grand (Stockholm)

Holmberg *fackföreningsrepresentant*, Björn Gedda *basist*, Nils Gredeby *klarinetrist*, Inga Sarri *klarinetrist*, Bo Samuelson *hornist*, Marian Gräns *hornist*, Iwa Boman *flöjtist*, Vladimir Puhony *fagottist*, Lottie Ejébrant *violinist*, Kristof Kovács *violinist*, Inga Landgré *journalist*, Gerd Andersson, Lars Bethke *dansare*, Jenny Tyllström, Frida Hasselvall *Walters barn*, Gerd Hegnell *garderobiär*, Berit Bohm, Elisabeth Eriksson, Doris Fallquist, Gunilla Söderström, Iwa Sörenson *kördamer*, Roger Andersson, Lars-Gunnar Axelsson, David Matscheck, Anders Wallgren *körherrar*, Elisabeth Eriksson *Donna Elviras sångröst*, Iwa Sörenson *Donna Annas sångröst*, Gösta Zachrisson *Don Ottavios sångröst*, Rune Zetterström *guvernörens sångröst*

Innehåll

Handlar om en repetition av operan "Don Juan" av Wolfgang Amadeus Mozart. Sångarna har tidigare arbetat med stycket, men den nye regissören är en man med egna idéer om arbetsmetoder och analyser. Det blir en rad förvecklingar innan man till slut har premiär.

Rollista

Etienne Glaser *Walter, regissör*,

Philip Zandén *Flemming, repetitör*,

Henry Bronett *Fritz, scenograf*,

Ivar Wiklander *teknisk chef*,

Loa Falkman *Don Juan/Eskil*.

Agneta Ekman *Donna Elvira/Marian*,

Lena T Hansson *Donna Anna/lo*,

Helge Skoog *Don Ottavio/Olof*,

Grith Fjeldmose *Zerlina/Therés*,

Rune Zetterström *Leporello/Lennart*.

Niklas Ek *guvernören Georg*,

Kristen St Hill *Mazetto/Ulf*,

Gudrun Henricsson *Ottilia, sångpedagog*, Malin Ek *Mal-la*,

Anders Clason *teaterchef*, Amanda Ooms *Susan i videoteamet*,

Björn Kjellman *Håkan i videoteamet*, Lars Hansson,

Lars Wiik *scenarbetare*, Saara Salminen, M A Numinen,

Pedro Hietanen *städare*, Ann Petrén *arg dam*,

Okku Kamu *dirigent*, Ana Yrsa Falenius *oboist*, Henric

Philip Zandén, Etienne Glaser

BRÖDERNA MOZART

””Bröderna Mozart” är en förmodat skojig sak som gör mig tämligen gravallvarlig. Den är trasig i stället för hopmonterad, nöjsig i stället för spirituellt, osorterad i stället för lättviktig. Det bekymmersamma i själva företaget är att klyftan mellan föresatserna och resultatet är cirka 2 kilometer. Och att Suzanne Ostens ingivelser blåser bort i det korsdrag hon själv frammanar.

Staben av medverkande, fruktar jag, får det väsentligaste utbytet. Ingen skugga på den. Men som målgrupp betraktad torde den ha sin klart markerade begränsning.” Jurgen Schildt i Aftonbladet

Det finns ett gråväder i svensk film som behöver lysas upp av fantasins solar, galenskaper och fyrverkerier. Suzanne Ostens ”Bröderna Mozart” fyller förvisso en bit av det behovet.

Fast något överraskad blir man ju. Den Osten som deklarerade med den sorgset självbiografiska och lite kantiga ”Mamma” kostar sig här oförskräckt ut i ett muntert och lätt surrealistiskt virtuosnummer vars make sällan skådats på våra breddgrader.

Det kunde slutat illa, för virtuosnummer är inget för rutinerade. Men Osten håller förbluffande skickligt ihop detta sällsamma operaäventyr om en scenrevoltör som ställer alla begrepp på huvudet när han skall sätta upp Mozarts ”Don Juan”. Hanserik Hjertén i Dagens Nyheter

”Det här kommer ni inte att tro.

Att denna seriösa Suzanne Osten, som filmdebuterade för några år sen med ”Mamma”, en riktigt pretentiös och tråkig film, i dag gör ett lysande genombrott som den mest spirituella filmregissör det här landet har frambringat.

Man lämnar biosalongen alldeles gråtfärdig av glädje. Sånt här får man ju inte göra, om Svensk Filmindustri och Jantelagen får råda.

Suzanne Osten gör det ändå, med en frejdighet och fantasi som överraskar.

Man har korsat Bröderna Marx med gamle Wolfgang Amadeus, och fått fram hybriderna Bröderna Mozart.

Deras framfart skildras med en kombination av burlesk och mänsklig humor, Fellini & Forman, ungefär.” Britta Svensson i Expressen

”Bröderna Mozart är full av väl regisserade och tyglade infall. Walters blickar in i kameran, ja mot publiken, de intensiva närbilderna, den associativa berättartekniken där man inte alltid ser i bild vad man gör eller anar. För att inte tala om överflödet och generositeten i scenografi och mask. Här sparas inte på krut.

Efter denna katalogaria av lovord kan det dock vara på sin plats med smärre invändningar. Tempot är i början och slutet av filmen välgörande högt, scen- och bildväxlingarna snabba och ibland verklighetstroget röriga. Det gäller att hänga med. Ungefär i mitten börjar dock filmen svaja. Några scener känns utdragna och de komiska effekterna upprepas i onödan.

Skådespeleriet är en njutning. Det är, tyvärr, inte alltför ofta man ser en film bäras upp av så många fina enskilda skådespelarprestationer som gjuts samman till ett utomordentligt ensemblesepl – det gäller såväl proffsen som de medverkande amatörerna i Bröderna Mozart.

Suzanne Osten är förvisso känd för sin förmåga att locka fram nya sidor hos skådespelarna. Men vem hade tänkt sig Malin Ek som fullfjädrad komedienne? Egentligen är det synd att nämna namn. Här ser vi många välbekanta ansikten från teater- och operavärlden som plötsligt ter sig uppfriskande obekanta.

Bröderna Mozart är en film om konstens – ja för att inte säga livets – villkor och dess ständiga behov av förnyelse. Således ett provocerande pekfinger åt alla de konstnärliga institutioner där förstelning och rutiner styr. Det är skönt att några som vet vågar visa det och gör det med glimten i ögat.” Kaj Schueler i Svenska Dagbladet

Litteratur

CHAPLIN XXVIII/1 (202), 86, sid 6

CHAPLIN XXVIII/2 (203), 86, sid 99

Dir.
A: 7-94
94 -01- 0 3
RINSMARKERING

GÅ OCH SE...
Idij i smotri

Faktablad om film utgivet av Svenska Filminstitutet
Box 27 126, 102 52 Stockholm. Redaktör Bertil Wredlund

20/86

Produktionsuppgifter

Regi: ELEM KLIMOV
Manus: Aleksandr Adamovitj, Elem Klimov
Produktion: Belarusfilm, Mosfilm, Sovjet 1985
A-foto: Aleksej Rodionov
Kompositör: Oleg Jantjenko
Arkitekt: Viktor Petrov
Färgsystem: Färg
Bildformat: Vidfilm
Censurnummer: 125.977
Datum: 1986.01.31
Längd: 3.912 meter - 142 minuter
Censur: Barnförbjuden
Distributör: Sandrews
Sverigepremiär: 1986.02.07 Sandrew (Malmö), Cinema (Stockholm)

Rollista

Aleksej Kravtjenko *Fljora*,
Olga Mironova, Lubomiras Lautsjavitjus, Vladas Bagdo-
nas, J Lumiste, Viktor Lorents, K Rabetskij, E Tilitjejev

Innehåll

Vitryssland. Andra världskriget. Den tyska invasionen är i full gång.

Tyskarna har bildat speciella anti-partisan-grupper för att stävja det ryska motståndet.

Bondpojken och tonåringen Fljora lämnar sin familj för att ansluta sig till partisanerna. Han upplever de tyska soldaternas grymhet. Hela byar jämnas med marken, människor och djur bränns levande...

Aleksej Kravtjenko, Olga Mironova

GÅ OCH SE . . . Idij smotri

"Efter filmens andra hälft känns den långsamma inledningen befogad. Som ett sätt att sätta "vanligt" liv i kontrast med krigets vansinne. Och - inte minst - som ett sätt att skildra hur en tonåring på kort tid åldras till en gammal gubbe.

Suveränt skådespeleri, bländande vackert fotografi, ett sätt att använda ljud som ytterligare förstärker många scener - Elem Klimovs film är bland det starkaste som skådeats på år och dag på repertoaren. Hade även nazisterna skildrats mer som människor än klichéer hade den varit ännu starkare. Men det är en marginell invändning. Så gå och se "Gå och se" I Jan-Olov Andersson i Aftonbladet

"Liksom Klimovs lysande "Agonia" om tsarväldets sista tid är inte heller "Gå och se . . ." en program-film.

Det vill säga, mer än om just denna ockupation handlar det om kriget som sådant, om kriget som dehumaniserande process som inte bara dödar människor, utan härövar dem liv.

Han gör det i dova, och mäktigt ofrånkomliga bilder, fyllda av metaforer; en stork som spatserar förbi Fljoras och Glasjas skogshydd, ett tyskt spaningsplan som ständigt och ljudlöst kretsar över de brinnande byarna, en stulen ko som skjuts ur dimman av osynliga tyska ockupanter.

Klimovs metaforer kan tolkas på olika sätt.

Utan appell är däremot hans vrede över krigets absoluta vanvett." Eva af Geijerstam i Dagens Nyheter

"Klimov skildrar detta med en våldsam intensitet - var och en som sett "Agonia" kan föreställa sig.

Denna påträngande uttrycksfullhet i bild och ljud och klipp är Klimovs stora tillgång - men också hans svaga punkt.

Trycket skruvas omgående upp till en nivå som inte lämnar mycket utrymme för ytterligare stegringar. Det innebär en risk för en ohyggligheternas monoton - och det skulle i alla meningar vara fruktansvärt.

Men så blir det inte. Så följ titelns uppmaning. "Gå och se" är en tung och tragiskt tänkvärd film." Bernt Eklund i Expressen

"Klimov berättar och beskriver situationen med en febrig kamera som hela tiden ger en exakthet i bilderna och måttnad i färgtonerna. Genom klipp, kamerarörelser och ett ljudband där klassisk musik blandas med oväsen skapar Klimov en avgrundsaktigt skrämmande och påträngande bild av krigets verkliga ansikte.

Även om naturligtvis bilden av andra världskrigets politiska bakgrund är mycket förenklad och Stalins ansvar och köpsläende med Hitler inte behandlas känns filmens slutsekvens ändå som en politisk eftergift när han fattar ett vapen och beskuter Hitlers porträtt i ett montage av journalbilder och inte stannar upp förrän han står inför en bild av Adolf Hitler som lindebarn. Det stämmer inte och kan av mycket praktiska skäl inte stämma utifrån den

enkle vitryske bondpojken subjektiva horisont som filmen genomgående valt som sin.

Men bortsett från slutsekvensen är Gå och se . . . en mycket trängande film om kriget, ett komplement till Rauni Mollbergs aktuella Okänd soldat och även om den inte är ett lika märkligt filmkonstverk som Agonia så är den en skakande skildring av mänskligt lidande i vår tid." Hans Schiller i Svenska Dagbladet

Dnr.	<i>F: 7-94</i>
	94 01 03
RIKSKRIVNINGEN	
/Bibliotek	

RAN
Ran

Faktablad om film utgivet av Svenska Filminstitutet
Box 27 126, 102 52 Stockholm. Redaktör Bertil Wredlund

204/85

Produktionsuppgifter

Regi: AKIRA KUROSAWA
 Manus: Akira Kurosawa, Hideo Oguni, Masato Ide
 Litterär förlaga: fritt efter "King Lear"
 Författare: William Shakespeare
 Produktion: Herald Ace, Nippon Herald Films,
 Greenwich Films, Japan/Frankrike 1985
 Producent: Serge Silberman, Masato Hara
 A-foto: Takao Saito
 Kompositör: Toru Takemitsu
 Arkitekt: Yoshiro Muraki, Shinobu Muraki
 Klippning: Akira Kurosawa
 Färgsystem: Färg
 Bildformat: Vidfilm
 Censurnummer: 125.822
 Datum: 1985.11.08
 Längd: 4.405 meter - 161 minuter
 Censur: Barnförbjuden
 Distributör: Andrews
 Sverigepremiär: 1985.11.15 på Grand 1 (Stockholm) samt
 ytterligare 5 platser

Rollista

Tatsuya Nakadai *Hidetora*,
 Akira Terao *Taro*,
 Jinpachi Nezu *Jiro*,
 Daisuke Ryu *Saburo*,
 Mieko Harada *Kaede*,
 Yoshiko Miyazaki *Sue*,
 Peter *narren*,
 Masayuki Yui *Tango*, Kazuo Kato *Ikoma*, Hitoshi Ueki
 Fujimaki, Jun Tazaki *Ayabe*, Hisashi Ikawa *Kurogane*,
 Takeshi Nomura *Tsurumaru*

Innehåll

Mot slutet av Sengoku-epoken (1467-1582) var de olika klanerna i det japanska öriket inblandade i blodiga bataljer för att värna sina landområden. En mäktig härskare vid namn Hidetora Ichimonji vill på sin ålders höst dra sig tillbaka. Inför sina främsta vasaller efter en lyckad vildsvinsjakt överlåter han sina tre borgar åt sina tre söner och utser samtidigt den äldste, Taro, till klanens överhuvud. Den yngste sonen, Saburo, som omedelbart förutser stridigheter mellan de äldre bröderna Taro och Jiro, vägrar att acceptera faderns beslut. Han anklagar vidare den gamle mannen för att vara åderförkalkad. Hidetora blir rasande och förvisar Saburo från sitt rike . . . Maktlystand, hat och passioner leder till våldsamma strider och Jiro blir den ende överlevande av klanen.

Peter, Tatsuya Nakadai

"På svartsynen har Kurosawa inget patent. På gestaltningen och utformningen har han det.

Stilistiken hos honom rullar nämligen vidare med summan av sina väldiga och unika hästkrafter. Hans sätt att använda färger och ljus och dimmor och himlar och skuggor och terrängar är en uppenbarelse där exaktheten förmåls med gåtfullheten. Hans kameraåkninngar är ett äventyr för sig. Eller säg gärna, ur åskådarsynpunkten, en utlösare av artistisk svindel. Helheten liknar, i brist på mera maskinella benämningar, den mest minutiöst handknutna av gobelänger.

Vartill kommer att bataljscenerna, som ständigt hos Kurosawa, besitter ett tryck och en fysisk närhängenhet som vid jämförelse förvandlar de amerikanska motsvarigheterna till industriellt smäck.

"Ran" är med andra ord en film där de visuella fantastiska ligger tätt som ärterna i sin skida. Vad estetiken och bildspråket anbelangar förefaller den välsignad av Jürgen Tadeus, det omöjligas skyddshelgon. Man ser den, i struntets årtionde, med hettande örsnibbar och en bastant och otyglad vördnad.

Emellanåt, som i fallet Akira Kurosawa, är 76 uppgenbarligen ingen ålder att bekymra sig om utom för folkbokföringen." Jürgen Schildt i Aftonbladet

"Kurosawa berättar om en värld utan nåd där alla sugts in i onskans grepp. Hans film tycks inte ge något hopp. Man ser den inte utan en viss rysning.

Samtidigt häpnar man över den konstnärliga vitaliteten i detta verk av en sjuttiofemåring. Man märker den i allt, i helheten och detaljerna, i storlinjigheten och de dramatiska utbrotten.

Ett lysande exempel på det senare är stormningen av Hidetoras borg. Det är kriget som inferno, fast i färglysande historisk skepnad. Liken staplas med otroliga pilvar i bröst och rygg och ryttarskarorna med sina fälttecken rinner som helvetesfloder över den vulkan-svarta marken.

Det finns en överdrift i detta, ett krig på bataljmåleriets egna villkor. Kurosawas målaröga förnekar sig inte. Men han förskönar inte. Han skapar en vision av mänskligt vanvett till ackompanjemang av Takemitsus symfoniska sorgemusik.

Att vanvettet i "Ran" inte hittats på Historiska museet säger sig självt. Det är vår egen tid Kurosawa berättar om. Och han gör det med bilder som skall bränna rätt länge på näthinnan!" Hanserik Hjertén i Dagens Nyheter

"Med Shakespeares "Kung Lear", dramat om ålderdomens förbannelser, i synfältet har Kurosawa hittat en parallell i japansk 1500-talshistoria och försett sin berättelse med egna sorgsna tankar om den mänskliga dårskapen, då och nu.

Det gör att "Ran" skiljer sig från hans märkliga och svartvita 50-talsproduktion - med filmer som "Rashomon", "De sju samurajerna" och "Blodets tron".

Trots att "Blodets tron" liksom "Ran" byggde på en

tragedi av Shakespeare ("Macbeth") och trots att "De sju samurajerna" lätt lät sig förvandlas till en amerikansk vilda västern ("Sju vågade livet"), fanns i Kurosawas stora efterkrigsfilmer ett stolt provinsialt avstånd och en grafisk stränghet som kunde göra dem svåra att se. Vi beskådade med fascination hans människor men kände inte igen dem.

"Ran" är med sina dubbla rötter och Kurosawas med åren allt vidare utblick en totalt allmängiltig film. Den berättar om mänsklig dårskap över nedrivna gränser. Det är dess storhet, det indirekta ljuset i mörkret.

En av förklaringarna till denna förvandling är sannolikt att Kurosawa nu, efter decennier av envis tvekan och med endast ett par förövningar bakom sig, hanterar färgfilmen som den målare och bildkonstnär han ursprungligen är.

Färgerna betyder oerhört mycket i "Ran", inte minst för tydligheten.

När brödrahärarna i filmen med unik kraft iscensatta slutbatalj rider emot varandra i grönskan bär varje ryttare sin klanfärg och genomgående låter Kurosawa en maktlös och alltmer mörkt färgad himmel spegla den tätande visionen av jorden som ett inferno." Lasse Bergström i Expressen

"Man kan se Akira Kurosawas Ran som en klassisk tragedi eller som en modern och mycket blodig äventyrsfilm. Man kan också använda den till att illustrera diverse teser inom maktpolitikens område, men mest kanske den är en gestaltning av människans oförmåga att leva i frid och harmoni med sig själv och sin omgivning. Och visst är det en mäktig och på många sätt imponerande film Kurosawa gjort även om det blir väl mycket av trupperader, framstormande ryttare och blodiga uppgörelser vilka skymmer det humanistiska ärendet. Detta skall möjligen inte Kurosawa lastas för utan mer den infekterade och våldsfixerade moderna filmkonsten, men eftersom det är svårt att bortse från den aktuella situationen blir det lättare att prisa humanismen i Dodes'ka-den och Vägvisaren; filmer där den lilla människan är mer framträdande än det stora imperiet." Hans Schiller i Svenska Dagbladet

Litteratur

CHAPLIN XXVII/2 (197), 85, sid 62
CHAPLIN XXVII/6 (201), 85, sid 337

L 15546

RIKSKRIMINALEN

Fi 351-94
94-03-09

TELEFAX

STOCKHOLM 19940309

TILL / TO: Sandrew [REDACTED]

TELEFAX NR. / FAX NO.: [REDACTED]

ATTENTION: [REDACTED]

FRÅN / FROM: RIKSKRIMINALEN / NATIONAL CRIMINAL INVESTIGATIONS

U: ROTEL / UNIT: Palmecentralen

HANDLÄGGARE / OFFICER: Lennart Gustafsson

TELEFON NR. / PHONE NO.: 08-769 9166

TELEFAX NR. / FAX NO.:

SID / PAGE: 1 AV / OF: 2

ENL ÖVERENSKOMMELSE / AS AGREED

MOTTAGANDET ÖNSKAS BEKRÄFTAT / PLEASE CONFIRM

RING _____ OM SÄNDNINGEN INTE ÄR KORREKT MOTTAGEN /

CALL _____ IF NOT RECEIVED CORRECTLY.

ANTECKNINGAR / REMARKS: _____

POSTADDRESS / ADDRESS
BOX 12256
S-102 26 STOCKHOLM
SWEDEN

TELEFON / PHONE
08-769 7000

15/3-941100 [Signature]

Rikskriminalpolisen
våldshoteln

DNr	Fi 351-94
	94-03-019
RIKSP	

Till personalen på biografen Grand.

Rikskriminalpolisens våldshotel utreder mordet på Olof Palme.
Efter mordet hade vi kontakt med fler av er som arbetade på biografen angående
eventuella iakttagelser av ensamma kanske lite udda män som rört sig i och kring
biografen. Det är fortfarande aktuellt om ni kan påminna er sådana iakttagelser. Vi är
även intresserade av sådana iakttagelser som görs i dagsläget.

Personal på Rikskriminalpolisens palmeenhet kan nås på telefon:

08-769 79 00
08-769 91 65
08-769 91 66

Personsökare:

0746-410 630

Per

